

Per a matrimonis

La secció del nostre setmanari dedicada a temes d'educació ve exigint, des del començament, una altra secció, en certa manera complementària i fonamental: aquella en la qual es plantegin i s'estudiïn les qüestions familiars centrades en el nucli bàsic que n'és la parella que, amb el matrimoni, constitueix el pilar central de la vida de família.

Ens sembla això tant més necessari quant que precisament avui en dia, gràcies a Déu, l'espiritualitat matrimonial i totes les qüestions que fan referència a aquest sacrament, la seva perfecció en aquells qui l'han contret, les exigències que se'n deriven i els fruits que n'és lícit d'esperar, han assolit una maduresa i un grau d'elaboració extraordinaris.

La pujada dels laics a un primer pla en la vida de l'Església ha influït d'una manera important en aquesta dedicació a l'estudi i el posar en pràctica totes les conseqüències derivades d'aquell gran sacrament. Per altra banda, la consistència, la consciència de les exigències i de les perspectives d'aquest sacrament en aquells qui l'han abraçat voluntàriament són altres tants pilars bàsics d'una vida familiar autènticament cristiana i garanties d'una plena perfecció humana en la petita però essencial comunitat familiar.

Una revista

L'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona anuncia, pera ben aviat, l'aparició de DELTA-Cuadernos de Orientación familiar. Articles, cròniques, experiències..., en constituïran el contingut i faran que un nou i molt important camp de la vida comunitària quedi cobert amb aquesta publicació. Totes les impressions que en tenim ens permeten d'esperar que complirà realment amb eficiència la seva finalitat.

La publicació serà trimestral i el preu, de 125 pessetes l'any. Les subscripcions han d'adreçar-se a l'Institut, carrer Buenavista, 6, Barcelona (12).

Todo el año...

JUGUETES - BICICLETAS
DEPORTES - TELEVISION
RADIO - CICLOMOTORES

SASTRE

Sólo marcas de prestigio

Per què els nens diuen mentides?

Llegint els escrits pedagògics que sobre l'infància escrigué Richard Fichter, notem aquesta atinada observació: La mentida és un dels defectes més corrents en l'infància i que és necessari corregir prudentment per tal de que no degeneri en un hàbit que enclou una ofensa a Déu, suprema Veritat, i que pot ocasionar conseqüències irreparables.

En la primera infància, el nen diu mentides endut moltes vegades per un excés d'imaginació. En aquest cas, això que nosaltres en diem mentida, no pot ser de cap manera considerada com a tal. El nen no pretén pas enganyar i àdhuc arriba a creure que és veritat allò que per ell constitueix un viu desig o una il·lusió. Aquesta diguem-ne falsa mentida infantil es corregeix fàcilment a mida que copsa que nosaltres — els grans — no n'hi fem cas de les seves esbojarrades fantasies. Però arriba un moment en què el nen ens enganya coneixent la malícia del seu acte. Això passa en la segona infància. Com corregir-lo aleshores?

La pregunta que acabo de formular sembla encertada. Com corregir-lo aleshores? Perquè és necessari corregir el nen. Sí; és necessari corregir el nen. Però si meditem una mica més fonament la cosa, crec que la pregunta hauria d'haver anat darrera d'una altra, més urgent a contestar i que soluciona en gran part el problema de la correcció del nen que diu mentides. Aquesta pregunta fa: Com corregir-nos a nosaltres? Reconeguem que són molts els pares que ensenyen llurs fills a mentir.

— Peret, avui fan en el Colisum un programa molt bonic. Hi podríem anar, no et sembla?

— Sí, ja m'agradaria, ja. Però si no faig els «devers» el professor em castigarà.

—No et preocupis per això; no siguis babau. Li dius que tenies mal de cap.

El nen troba natural la resposta de la mare i un altre dia ja no necessitarà que la seva mare li digui la sol·lució. Els nens són més espavilats del què ens creiem.

Es diuen mentides davant dels nois en múltiples ocasions. Se'ls obliga a mentir en determinades circumstàncies. I després se'ls hi exigeix severament que diguin sempre la veritat. Això no és possible. Això és contradir-se. Això és des-educar.

Si volem que els fills siguin sincers, comencem per ser-ho les persones grans, sobre tot els pares. No els posem mai en ocasió de dir mentides. La por a una veritable incomprensió, a un càstic excessiu, són moltes vegades la causa de què molts fills no diguin la veritat als pares.

Finalment fem-els-hi veure la transcendència i les conseqüències que una mentida pot ocasionar. Al donar-se compte d'això solen reaccionar molt bé i moltes vegades una llàgrima que espurneja en els ulls és la prova millor de l'arrepentiment que anhelem com a condició prèvia per a una verdadera millora. Però pensem una vegada més que és endebades la millora si nosaltres mentim primer. Una vegada, després d'explicar a un nen que hi havia en un campament de «llobatons» la malícia i les conseqüències de la mentida, em digué amb els ulls oberts, paralitzats, a punt de plorar: Oh, aleshores, per què diu mentides la mamà?

Si ens queixem de què els nostres nens diuen mentides ens tirem fang a la nostra cara. No hi ha acusació més nècia i més injusta. Diguem nosaltres la veritat. Convertim-nos nosaltres en cooperadors de la Veritat i no convertim l'autoritat que hem rebut de Déu en *privilegi* —com si l'autoritat servís de justificació a la mentida—, sinó en un *dret*, autèntic i pràctic, tal com ella ho és de per sí. — E. P.

Hoy, en toda la ciudad, recogida de «Botellas Vacías de Campaña». Una botella significará una aportación económica, pero sobre todo su interés y simpatía para la Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima